

၀
မျိုး

မိုးစက်ပွင့်သင်္ကေတ

အခန်း(၁)

“မင်းတော်တော်ရက်စက်ပါလား နွယ်မာကျော်၊ ဒီလောက်တောင်းပန်နေတာတောင်မှ သားလေးမျက်နှာကိုမှ မထောက်”

“နွယ်မာဘဝမှာ ဘာအတွယ်အတာကိုမှ မထားချင်ဘူး ကိုဘုန်းနေ၊ အိမ်ထောင်ကျပြီးလို့ နွယ်မာဘဝ အချုပ်အနှောင်မခံနိုင်ဘူး”

“ဒါတွေလည်း ငါနားလည်လို့ ခွင့်လွှတ်ပေးထားတာပဲ၊ အခုဟာက မင်းဆန္ဒတွေအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်စဉ်းစားပါဦး”

“ဆုံးဖြတ်ပြီးသားအတွက် နွယ်မာ ဘယ်တော့မှ ပြန်မပြင်တတ်ဘူး၊ ဟိုအရင်ကတည်းက ဒီလိုမျိုးတွေရှိခဲ့တာလည်း ရှင် သိနေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မိဘတွေပေးစားတုန်းက ခေါင်းညိတ်ခဲ့လဲ”

“အိမ်ထောင်ကျပြီးရင် မင်းစိတ်တွေပြောင်းလဲလာမလားလို့ ပေါ့”

“ခုတော့ ရှင်နားလည်ပြီမလား၊ သားလေးကို ရှင်တာဝန်မယူနိုင်ရင် နွယ်မာ ခေါ်သွားမယ်”

နွယ်မာကျော်စကားတွေက ယတိပြတ်ခိုင်မာနေခဲ့ပြီဆိုတော့လည်း

“ငါးသားကို ငါတာဝန်ယူနိုင်တယ်၊ မင်းလိုမိန်းမမျိုးလက်ထဲတော့ မထည့်နိုင်ဘူး”

နွယ်မာကျော် နှုတ်ခမ်းတွေ မဲ့ကျသွားခဲ့ကာ

“ဒါက ရှင့်သဘောပဲ၊ ဒီမအေက မွေးတဲ့ နောက်တော့ မျိုးရိုးဗီဇက တော့ ပါလာမှာပဲ”

“မင်းလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးတွေ ငါ့သားဆီကို ဘယ်တော့မှ မရောက်စေရဘူး နွယ်မာကျော်”

နွယ်မာကျော်နှင့် တော့ သားလေးကိုမထည့်နိုင်။ မကောင်းသည့် စိတ်ဓာတ်တွေ သားလေးကို တစ်စွန်းတစ်စမှ အစွန်းမခံချင်။ အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက အပျော်အပါးမကင်းခဲ့သော နွယ်မာ ကျော်က ခုလည်း သားလေး ခြောက်နှစ်အရွယ်ရှိနေပြီ၊ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှု မရှိသေးပါ။

ငယ်ရည်းစားဟု ပြောသော ဘိုကပြားတစ်ယောက်နှင့် နိုင်ငံခြားလိုက်သွားဖို့ စီစဉ်နေပြီဖြစ် သည် ။

ဒါကိုသိသော နွယ်မာကျော် မိဘများကလည်း ကိုဘုန်းနေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပေမဲ့ သမီးကို ပြောလို့ မရနိုင်ခဲ့ပေ။

“မောင်ဘုန်းနေကို အန်ကယ် ဘယ်လိုမျက်နှာပြရမှန်းတောင် မသိပါဘူးကွာ၊ ခြေငြိမ်မလား လို့ ပေးစားလိုက်ကာမှ ပိုဆိုးနေတော့တယ်၊ သမီးမိုက်အတွက် အန်ကယ်အားနာလှပြီ”

ချော့လည်း မရ၊ ခြောက်လည်း မကြောက်၊ မိဘကိုမိဘမှန်းမသိတတ်သော နွယ်မာကျော်က ဘယ်သူ့ပြောစကားကိုမှ နားမထောင်ခဲ့ချေ။

“စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ မောင်ဘုန်းနေ၊ တားလည်း မတားနဲ့တော့ကွဲ့၊ အန်တီသမီးမှာ ဒီလိုအကျင့်စရိုက်မျိုးပါလာမှ တော့ စွန့်လွှတ်လိုက်ရဖို့ ဝန်မလေးဘူး”

ယောက္ခမနှစ်ယောက်စလုံးက အားနာမှုတွေနှင့် အတူ နှစ်သိမ့်စ

ကားတွေဖြင့် ဖြေသိမ့်ပေးခဲ့ သည် ။ နွယ်မာကျော်ကို သူကိုယ်တိုင်က မြင်မြင်ချင်းသဘောကျသွားမိတာအမှန်။

ဒီလောက်ဆိုးဝါးတဲ့ အကျင့်စာရိတ္တဖောက်ပြန်လိမ့်မည်လို့ မထင်ခဲ့။ လင်ယောက်ျားအပေါ် သိတတ်ဖို့ နေနေသာသာ တစ်နေကုန် ဖဲရိုက် ညဆိုနိုက်ကလပ်သွားတာနှင့် ဒင်နာဆိုပြီးသွားတာက လည်း ညတိုင်းပင်။

တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုရှိတတ်သော ပါတီပွဲတွေကဘယ်တော့မှ ပြီးလို့ မဆုံး၊ မအိပ်နိုင်ဘဲ ညတိုင်း ထိုင်စောင့်နေရတာက သူ့ရဲ့ တာဝန်တစ်ခုလို့ ပင်ပြောရမည်။ တစ်နေ့လုံးအလုပ်ထဲမှာ ပင်ပန်းလာသမျှ ပြန်လာတော့လည်း စိတ်မောလူမောဖြစ်ရသည် ။ ပြောပြန်လျှင်လည်း ရန်ဖြစ်ရတာ ခဏခဏ။

“နွယ်မာကျော်ဆိုတဲ့ မိန်းမက အစကတည်းက ဒီလိုသွားတတ်လာတတ်ရှိနေတာ ရှင်မသိ ဘူးလား။ ဘာလဲ ယူပြီးမှ နောင်တရနေပြီလား။”

ဘာတွေပဲလုပ်လုပ် ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် သည်းညည်းခံခဲ့သည် ။ တစ်လင်မကောင်းလို့ နောက် တစ်ယောက်ပြောင်းသည့် အကျင့်ကိုတော့ သူလက်မခံနိုင်ပါ။

ကလေးရလာလျှင် ပြောင်းလဲလာမှာ ပဲဆိုသည့် အတွေးနှင့် ရလာတော့လည်း နဂိုဗီဇက မပျောက်၊ နာကျင်မှုတွေနှင့် အတူ သားလေးစေတမာန်ကို ပွေ့ဖက်ရင်း တောင်းပန်နေခဲ့တာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။

တစ်ချက်ကလေးမှ နောက်သို့တောင် ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ကားပေါ်တက်ကာ ထွက်ခွာသွား သော နွယ်မာကျော်ကိုကြည့်ကာ ရင်နာလို့ မဆုံး။ ဒီလိုမိန်းမမျိုးနှင့် လမ်းခွဲလိုက်ရတာ ကောင်းပါ တယ်လို့ ယူဆမိသော်လည်း သားလေးမျက်နှာက ငိုမဲ့မဲ့။

“မာမီ”

နားလည်ပြီဖြစ်နေသော သားက မိခင်ဖြစ်သူဆီ အတင်းပြေးကာ လှမ်းခေါ်သည်။ ။

“မာမီ မသွားပါနဲ့ ”

အိမ်အပြင်မှာ ရွာနေသော မိုးရေထဲသို့ ပြေးထွက်ကာ သားခေါ်ပေမယ့် နွယ်မာကျော် တစ်ချက် လေးတောင် ငဲ့မကြည့်ပါ။ ကားကို စက်နှိုးမောင်းထွက်သွားချေပြီ။ မိုးရေထဲမှာ ရပ်နေသော သားဆီကို သူလျှောက်ခဲ့လိုက်၏။

“သား”

မိုးရွာထဲမှာ ပင် သားကိုယ်လေးကို ထွေးပိုက်ရင်း မျက်ရည်တွေက မိုးနှင့် အပြိုင် ရွာသွန်း နေသည်။ ။

“ဒယ်ဒီ မာမီကိုခေါ်ပေးပါ”

တစာစာအော်နေသော သားလေးအသံတို့ က သူ့ရင်ထဲမှာ ဗလောင် ဆူစေသည်။ ။

“သားရယ်”

“ဒယ်ဒီ မာမီက သားတို့ ကို ထားသွားတာလားဟင်”

“သားရယ် အိမ်ထဲဝင်ရအောင်နော်”

သားလေးစိတ်ထဲမှာ နာကြည်းမှုတွေဝင်မှာ စိုးတာကြောင့် ဘာဖြေရှင်းချက်မှ မပေးမိ။ သားလေးကိုပွေ့ပိုက်ရင်း အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။ ။ မိဘတွေကိုတောင် မထိမဲ့မြင်ပြုသွားသော နွယ်မာ ကျော်တစ်ယောက် ဒုက္ခတွေရင်မဆိုင်ရပါစေနဲ့ ဟု သာ ဆုတောင်းပေးပါသည်။ ။

အခန်း(၂)

“မာမီ နောင်တတရားတွေနှင့် အတူ ပြန်လာပါစေလို့ ဆုတောင်းနေမိတာ သား ဒီနေ့အထိ ပါပဲ ဒယ်ဒီ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက မြင်ခဲ့ကြားခဲ့ရတာတွေဟာ အိပ်မက်တစ်ခုဖြစ်နေမလားလို့ ဒယ်ဒီကို ပြန်မေးမိတာပါ”

ဒယ်ဒီ ပင့်သက်ရှိက်ရင်း သူ့ကိုမော့ကြည့်သည့် မျက်ဝန်းတွေကို သူနားလည်ပါသည်။ ။

“ဒီအကြောင်းတွေသိလို့ သားမာမီကို စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မထားစေချင်ဘူး”

“သား နားလည်ပါတယ် ဒယ်ဒီ၊ မာမီဟာ သားတို့ သားအဖကို ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ခွာထား ခဲ့တာ အံ့ဩလို့ မဆုံးဘူး။ ဒယ်ဒီမှာ အပြစ်ရှိလို့ ထားခဲ့ရင် ဖြေသာပါတယ်။ ခုဟာက မာမီရဲ့ အပျော်အပါး တပ်မက်စိတ်တွေက အမှောင်ကိုပဲ သာယာနေခဲ့တာ၊ အခုထက်ထိ သားတစ်ယောက်ရှိနေသေး တယ်ဆိုတာ မာမီစိတ်ထဲမှာ ရှိမနေဘူးထင်ပါတယ်”

“သားဘေးနားမှာ ဒယ်ဒီ တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာပဲ၊ ခုဆို မင်းမာမီက သူမိသားစုနဲ့ သူ ပျော် နေပြီပဲ သားရယ်”

အသံတုန်ကာ မျက်ဝန်းညိုတွေဖြင့် ပြောနေသော ဒယ်ဒီကို သူအရမ်းသနားသည် ၊ အဘိုး အဘွားတွေလည်း မာမီစိတ်နှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြတာ မာမီကတော့ သိမည်မထင်၊ တစ်ကိုယ်

ကောင်းဆန်ကာ လုပ်ရက်သွားသော မာမို့ကိုတော့ စိတ်နာမိသည်။ ဒယ်ဒီက မာမို့ကိုအပြစ် မမြင်ဖို့ ဆိုပေမဲ့လည်း တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လွန်းသော မာမို့ကိုသူစိတ်နာမိ၏။

ဒါကြောင့် လည်း မိန်းမတွေကို စိတ်နာပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွဲနေမိတာပဲဖြစ် သည်။

“ရည်းစားထားတာ ထားပေါ့သားရယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖြတ်ပစ်တာ တော့ ဒယ်ဒီမကြိုက်ဘူး၊ မိန်းကလေးဘက်က နှစ်နာတယ်”

“ဒါဆိုရင် မာမိဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ဒယ်ဒီကို ထားခဲ့တာက ရော မိန်းမတွေဟာ အလျှော့ပေးလို့ မရဘူး ဒယ်ဒီ၊ သားကယောက်ျားလေးပါ။ ဒယ်ဒီလိုဘဝမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

ဦးဘုန်းနေ လေးပင်သော သက်ပြင်းရှိုက်သံနှင့် အတူ

“သား မိခင်ကိုတော့ မပြစ်မှားမိစေနဲ့ ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘဟာ မိဘပဲ ၊ သားကို ငရဲမရစေချင် ဘူး”

အရာရာကို နားလည်ပေးတတ်သော ဒယ်ဒီကို သူ ပို၍ လေးစားမိသည်။ အရွယ်တင်နုပျိုနေ သော ဒယ်ဒီက နောက်အိမ်ထောင်ပင်မပြု။

ဒယ်ဒီအနားမှာ ပရိယာယ်အမျိုးမျိုးဖြင့် ချဉ်းကပ်ချင်နေသော မိန်းမတွေက ဒုနဲ့ ဒေး။ ဒီလို မျိုးတွေတွေ့လျှင် မိန်းမတွေကို သူပို၍ အထင်မကြီးဖြစ်ရသည်။

ဒယ်ဒီကတော့ သူ့ကိုပဲ ဘဝတစ်ခုလုံးပေးဆပ်ခဲ့သည်။ ဒါကြောင့် ဒယ်ဒီကို သူသိပ်ချစ်သည်။

သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ဒယ်ဒီ အပေါ်ထပ်ကိုတက်သွားသည်။

သူကတော့ မနားချင် သေး။ စိတ်တွေရှုပ်ထွေး မကြည်မလင်ဖြစ်နေလျှင် ‘ရင်ခွင်ဦး’ နိုက်ကလပ်သို့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရောက်သွားစမ့်။

“ဒီနေ့တော့ မကချင်တော့ဘူး။ ဘားထိုင်ပြီး တီးလုံးလေးနဲ့ ပဲ ငြိမ့် နေတော့မယ်”

ဒီနေ့ကလပ်ထဲမှာ လူစည်ကားနေတာကြောင့် တစ်ခုခုတော့ရှိနေပြီ ဆိုတာ ခန့်မှန်းမိ၏။ မင်းညီက

“တမာန် ရုပ်ရှင်လာရိုက်နေတာကွ၊ မင်းသမီးက နှင်းပုလဲညှို့ဆို လား။”

မင်းသမီးက ဝိုင်ခွင့်နှင့် အတူ တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ကနေသ ည် ။ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာဟူ သောအသိကြောင့် သူရပ်ငေးကြည့်နေမိသ ည် ။

ဝေသုနှင့် မင်းညီကတော့ ကောင်မလေးတွေနှင့် အဖော်ညှိကာ က နေသည် ။ သူလည်း ပဲ ဝိုင်ခွက်ကို ကိုင်ကာ ဆိုဖာထိုင်ခုံဆီအလှည့်

“အိုး”

မည်းနက်နေသော ဆံနွယ်ရှည်ကြီးတွေကြားမှ လှပသော မျက်နှာဝိုင်းစက်စက်လေးမှာ သူနစ်ချောသွား၏။

“ဟိုး ဆောရီး”

အင်္ကျီရင်ဘတ်မှာ ပေသွားသောဝိုင်တွေကြောင့် သူထပ်တောင်းပန်ရန်လှည့်အကြည့် ဝင်းစက် ဝါဖန့်နေသော မျက်နှာလေးကိုမတွေ့တော့ပါ။

ရင်ခွင်ဦးကလပ်နှင့် မစိမ်းသောသူမှာ ဒီကောင်မလေးကို တစ်ခါမှ မတွေ့မိ။ ဒီလိုနေရာမျိုးနှင့် ဒီကောင်မလေးကလည်း မအပ်စပ်နိုင်။ ရှာ

ဖွေနေသော မျက်ဝန်းတွေက ဘယ်လိုမှ မတွေ့တော့တာမို့ ဝိုင်ကိုအရ သာခံသောက်နေလိုက်၏။

သူမတွေ့သော်လည်း လရိပ်က ထောင့်အကွယ်လေးကနေ သူ့ကို တွေ့နေ၏ ၊ တော်တော်ချော သည့် လူပါလားဟု တွေးနေမိခိုက်

“လရိပ် အဲဒီလူနာမည်က စေတမာန်တဲ့ ၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရှုပ်တာ တော့ နာမည်ကြီးပဲနော်”

ခင်မာက တီးတိုးလေး သတိပေးသလိုပြောပြသည် ။

“နင်ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“မမညို ဒီမှာ ရုပ်ရှင်လာရိုက်တိုင်း မြင်တွေ့နေကျ၊ ပြီးတော့ မိန်းက လေးတွေပါးစပ်ဖျားက စေတမာန်ဆိုတာ မင်းသားတစ်ပါးပဲ”

လရိပ် မအံ့သြနိုင်ပါ။ ဒီလူက တော်တော်ချောတာလည်း မျက်မြင်ပဲ လေ၊ ဒီနေရာမျိုးကိုလည်း လရိပ်ဘယ်တုန်းကမှ မရောက်ဖူးခဲ့။ မမညိုနှင့် ဆုံတွေ့ခိုက် ရှုတင်လိုက်ခဲ့ပါလားဆိုတာကြောင့် လိုက်ခဲ့တာဖြစ်သည် ။

ယောက်ျားလေး မိန်းကလေးတွေက တေးသီချင်းသံတွေနှင့် အတူ ပူးတွဲကနေကြသည် မှာ လရိပ်အတွက် အထူးအဆန်းပါပဲ။ ကြားဖူးပေ မဲ့ လက်တွေ့မှာ တော့ မမြင်ဖူးခဲ့။ ရောင်စုံမီးတွေ အောက်မှာ လှုပ်ရှား နေသော ပုံရိပ်တွေကို ကျောခိုင်းလိုက်သည် ။

“မမညိုမေးရင် လရိပ်ပြန်သွားပြီလို့ ပြောလိုက်ပါ ခင်မာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မမညို၏ အဖော်အဖြစ်ပါလာသော ခင်မာကိုပဲ မှာ ခဲ့လိုက်၏။ အာရုံ

ထဲမှာ ငြိတွယ်လာသော စေတမာန်ဆိုသည့် သူ၏ ရုပ်သွင်ကိုမြင်မိရင်း
ရင်ခုန်နေမိတာ ခုထိမရပ်ချင်သေး။ ကားနားရောက် တော့ ကားပေါ်မှာ
ဒေါ်လေးနန်းမူက အိပ်ပျော်နေသည် ။ လရိပ်ကားတံခါးဖွင့်တော့မှ အိပ်
မှုန်စုံမွှား ဖြင့် နိုးထ လာပြီး

“ဟင် ပြန်တော့မလား လရိပ်”

“ပြန်မယ်လေ ဒေါ်လေး၊ လူတအားများ တော့ ခေါင်းတွေနောက်လာ
တယ်၊ တော်ကြာဖေဖေ ကလည်း ကြာလို့ မျှော်နေတော့မှာ ”

ဒေါ်လေးနန်းမူကို ပြောရင်း ကားလေးကို မောင်းထွက်ခဲ့ရပေမဲ့ လရိ
ပ်အာရုံထဲမှာ စေတမာန် က ကပ်ငြိလာဆဲ။

တကယ့်ကိုစွဲဆောင်နိုင်လွန်းသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါပဲ။

တဒင်္ဂလေးနဲ့ လရိပ်ရင်တွေခုန်နေမိတာ ဝန်ခံချင်ပါရဲ့ ။

*

အခန်း(၃)

“မင်း ရင်ခုန်နေတာလား၊ ရင်ပူနေတာလား တမာန်”

“အဲဒါ တမာန်အတွက် မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နွေရွက်ကြွေအတွက်ပဲ ဖြစ်မယ်

”

စေတမာန်က ဖုန်းကိုပြန်ပိတ်ပြီး ဝေဖန်ချက်တွေပေးနေသည့် သူငယ်ချင်းတွေဘက် လှည့် ကာ နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြီးလိုက်သည်။ ။

“ဘာတဲ့ လဲ တမာန်”

“ပြောပါဦး နွေရွက်က ဘာပြောလဲ”

မင်းညီနှင့် ဝေသူ သူ့မျက်နှာကိုလှမ်းကြည့် မေးကြပြန်သည်။ ။

“ကြားနေကျ စကားတွေပဲပေါ့ကွာ၊ မထူးဆန်းပါဘူး ရိုးနေပါပြီ”

“မင်းကတော့ လုပ်လိုက်ပြန်ပြီကွာ”

ဝေသူက ပခုံးနှစ်ဖက်ပင့်ပြီး ခပ်မဲ့မဲ့လေး ပြောသည်။ ။

“ဟ ငါဘာလုပ်လို့ လဲ၊ ဒီတခါ နွေရွက်နဲ့ က အတည်လားလို့ သူ့သူငယ်ချင်းကမေးလို့ မသိသေးဘူးပြောလိုက်တာ ငါ့အလွန်လား”

“တမာန် မင်းကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲနော်၊ အခု နွေရွက်နဲ့ ဘယ်မှာ ချိန်းထားတာလဲ”

“ကန်တော်ကြီးအဝကို လာခဲ့တဲ့ ”

“နွေရွက်ကြွေနဲ့ တွေ့ရင် မင်းဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ၊ ပြောမယ့်စကား တွေအတွက် ရင်ဘတ်ထဲ စာဖွဲ့ပြီးပြီလား”

လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ တည့်တည့်ကြည့်တတ်သည် ဟူ၍ မရှိသော မျက်ဝန်းတို့ က မင်းညီဘက်သို့ ခဏလေးပဲဝေသွားသည်။ ။ ဝရန်တာကိုမှီရပ်ရင်းမှ အပြင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ စေတမာန်ပြီး၏။

“နွေရွက်ကြွေပဲကွာ နွေရောက်လို့ အရွက်ကြွေတာ မဆန်းပါဘူး ကြည့်နေလိုက်ရုံပေါ့”

“ဟာကွာ”

“ကျွတ်”

မင်းညီနှင့် ဝေသုတို့ ဆီမှ အသံပြိုင်တူထွက်လာသည်။ ။ ဝေသုက တမာန်ရှေ့တည့်တည့်သို့ လာရပ်ကာ

“မင်း ဘယ်လိုငြင်းဆန်ဖို့ စိတ်ကူးထားလဲ တမာန်၊ နွေရွက်က သိတဲ့ အတိုင်း ဆတ်ဆတ်ကြ၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်တွဲလာတာလည်း လူတော်တော်များများ သိ လာပြီးမှ မင်းနားလည်သင့်တယ်”

“ဘာကိုနားလည်ရမှာ လဲ”

“စေတမာန်”

ဝေသု စိတ်မရှည်တော့သလို မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရှုံ့မဲ့သွား၏။ မင်းညီကလည်း

“ဟုတ်သားပဲ တမာန်ရာ၊ ပြဿနာဖြစ်တိုင်း မင်းအစား ငါတို့ ပါးတွေ ကျိန်းတယ်၊ ပြောရ လွန်းလို့ စကားတွေလည်း ထပ်နေပြီ၊ နွေရွက်ကို မင်း ဖြေရှင်းရခက်မှာ စိုးလို့ ငါတို့ က တိုင်ပင်ရင်း စဉ်းစားပေးကြမ

လို့ ”

မင်းညီ စကားကြောင့် တမာန်က ခပ်သဲ့သဲ့လေးရယ်ကာ ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်၏။

“ထားစမ်းပါကွာ၊ ငါ့ကိစ္စ ငါရှင်းနိုင်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

ဝေသုက မကြည်သလိုပြောပြီး တစ်ဖက်လှည့်၏။ မင်းညီကလည်း ခပ်စွေစွေကြည့်ကာ

“ကဲ တမာန် ကန်တော်ကြီးအဝမှာ ချိန်းထားတယ်မလား။ သွားစို့ ခု လောက်ဆို နွေရွက်ကြွ ရောက်လောက်ပြီ။ ကန်တော်ကြီးထဲမှာ လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ကန်တော်ကြီးအဝဆိုတော့ မင်းကိုကားနဲ့ များ တိုက်သတ် မလို့ လား မသိဘူး။ ခလုတ်မတိုက်မိအောင်သာလျှောက် ”

* * * * *

“မင်းညီက ကားကိုမောင်းလျက် ဘေးမှာ ဝေသု၊ တမာန်ကတော့ နောက်ခန်းမှာ တစ်ယောက် တည်း။ ကန်တော်ကြီးအဝကိုရောက်တော့ မင်းညီက

“ဟိုမှာ ရောက်နေပြီ”

ငွေမင်ရောင် ပြောင်လက်နေသော နွေရွက်ကြွ၏ ကားလေးဘေး နားမှာ သူတို့ ကားကို ဘေး ချင်းဝင်ကပ်လိုက်သည် ။

“ရှင်နဲ့ ပြောစရာရှိတယ်၊ ဒီဘက်ကားပေါ်လာ”

“ဘာလဲ အမိန့်ပေးနေတာလား”

“သွားလိုက်ပါ တမာန်ရာ”

တမာန် ကူရှင်ကိုမှီထိုင်ကာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်တော့ ဝေသူကြားက ဝင်ပြော၏။ ဟိုဘက်က လည်း တင်းမာသောမျက်နှာထားနှင့် အောက် ကိုမဆင်း။ တမာန် ပီကေတစ်ခုကို ထပ်ထုတ်ကာ ဝါးနေ လိုက်သေးသ ည် ။

ဘယ်တုန်းကမှ သူများ စကားကို မနာခံတတ်သော စေတမာန်၏ အ ကြောင်းကို နွေရွက်ကြွေ သိနေတာကြောင့် အပြီးတစ်ချက်ဖန်ဆင်းပြီး ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းလာသည် ။

ရွှေညိုရောင်ဆံပင်ပျော့ပျော့တွေကို ကျောလယ်အထိ အထပ်ထပ်ဖြ တ်ချထားပြီး မျက်မှန် အညိုပျော့ပျော့ကို တပ်ထားသည့် နွေရွက်ကြွေက အစွမ်းကုန်လှနေပါသည် ။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို အရှေ့ပိုင်းလုံခြုံစွာ ဝတ်ဆင်ထားပေမဲ့ နှော က်ကျောပြင်အလှကိုတော့ အပြည့်အဝ ဖော်ပြထားကာ ဝင်းမွတ်နေ သော နောက်ပိုင်းအသားလေးတွေက ငေးချင်စဖွယ်။

အမြဲတမ်း ဒီစတိုင်အတိုင်း ဝတ်နေကျဖြစ်တာကြောင့် ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် ပေါ်လွင် သည် ။ ထိုအလှတွေကြောင့် ပင် စေတ မာန်နှင့် ချစ်ခွင့်ရခဲ့တာ။ ချစ်ခဲ့ဖူးသူ၏ ပြုံးစစ နှုတ်ခမ်းတွေကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သူ့နှုတ်ဖျားက ရက်စက်တော့မည်ဆိုတာ ကြိုတင်သတိပေးနေ သလိုပင်။

“စေတမာန်”

“ပြော”

“နွေရွက် ဘာပြောမယ်ဆိုတာ ရှင်သိနေတယ်မလား”

“မသိဘူး”

“ဒါဆိုပြောမယ်၊ ကားပေါ်တက်”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့”

“ဟင့်အင်း နွေရွက်ကားနဲ့ ပဲသွားမယ်”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ ပဲသွားမယ်”

တင်းမာလာသောအခြေအနေတွေကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ချင်ချင် ဖြစ်နေကြပြီ။

“တမာန် မင်းစိတ်တွေကိုလျှော့ချပြီး နွေရွက် ကားနဲ့ လိုက်သွားလိုက်ပါကွာ”

“ဟုတ်သားပဲ မင်းသူ့ကိုလမ်းခွဲမှာ မလား။ ဒီတစ်ခါတော့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သူ့ဆန္ဒကို လိုက် လျောပေးလိုက်စမ်းပါ”

သူ့အပေါ် သူငယ်ချင်းတွေ၏ သံယောဇဉ်က မသေးလှပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ ဒေါသတွေဖြစ်ဖြစ် တကယ်ရင်ဆိုင်ဖို့ ဖြစ်လာတော့ သူ့ကိုစိတ်မချနိုင်ကြပေ။ သူငယ်ချင်းတွေ တိုက်တွန်းနေသော်လည်း သူက တော့တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။

ဒီလောက်တွဲ လာပြီးမှ လည်း နွေရွက်အနေနဲ့ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်စေချင်။ စေတမာန်ရည်းစား များမှန်းသိပေမဲ့ ဘယ်သူတွေဘာပြောပြောခွင့်လွှတ်ပြီးတွဲခဲ့သည် ။

သူငယ်ချင်းတွေက ဒီတစ်ခါအတည်လား။ ဘယ်တော့စားရမလဲတွေ မေးတော့ စေတမာန်က သူနှင့် မဆိုင်သလို ကိုယ်နှင့် ချစ်နေဆဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် ဒီလောက်ကလေးမှ လိုက် လျောမှုမပေးသော သူ့ကို ဂရုမစိုက်ချင်တော့ပေမဲ့ မရ။

တင်းကျပ်နေသောစိတ်တွေကိုလျှော့ချပြီး နွေရွက်ကားပေါ်ကဆင်း
လိုက်သည်။ သူကလည်း တစ်ဖက်ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်တာကြောင့်
နွေရွက်က ကားတံခါးဖွင့်ပေးကာ

“တက်လေ”

အမိန့်ဆန်ဆန်ပြောလိုက်သော နွေရွက်စကားကြောင့် သူ့စိတ်တွေ
တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဝေသုပြောသလို
ဒါနောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းမို့ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ နွေရွက်ကလည်း မောင်းသူ
နေရာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။ နွေရွက်ကြွေ ကားလေးကို ငြိမ်းခနဲ မောင်းထွက်
ရင်း

“သူတို့ ပြောနေကြတာတွေက အမှန်တွေပဲလား”

“ဘာကိုလဲ”

သူ့စိတ်မရှည်တော့သလို မျက်ခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ချိုးပြီး မေးတော့ နွေရွက်
မျက်နှာလေးကလည်း တင်းမာမှုတွေ လျော့မသွား။

“နွေရွက်အပေါ် အတည် မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေလေ”

“အချစ်ဆိုတာ အချိန်မရွေး ပြောင်းလဲတတ်တဲ့ အရာဆိုတာ မင်းနား
လည်နေရင် ကိုယ့်ကို ဒါများ မေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ”

သူကတော့ ပီကေ ဝါးမပျက်။

နွေရွက်ကားလေးက ကန်တော်ကြီးထဲသို့ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်
အောင့်ဝင်လာတော့ မင်းညီတို့ ကားကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်
လာသည်။ ။ ကန်တော်ကြီးကန်စောင်းနံဘေးမှာ ကားကို နွေရွက် ကြွေ

ထိုးရပ်လိုက်၏။

“ဒါဆို ရှင် နွေရွှန် ကို လက်ထပ်ဖို့ အထိ မရည်ရွယ်ဘူးဆိုတာအတည်ပေါ့”

နွေရွှန် တုန်လှုပ်နေသမျှ သူကတော့ တစ်ချက်ကလေးမှ မတုန်လှုပ်

။

“စေတမာန်”

“ပြော”

“နွေရွှန်ပြောတာ ကြားရဲ့ လား”

“ကြားသားပဲ”

“ဒါဆိုပြောလေ၊ တစ်ခုခုတော့ ပြန်ပြောဦးမှ ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာ”

ဒီတစ်ခါတော့ နွေရွှန်ကို သူစိတ်ကုန်စွာကြည့်၏။

“ရှင်တော်တော်သွေးအေးတဲ့ သူပဲ”

တစ်ယောက်တည်း မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေသော နွေရွှန်ကို သူသနားပေမဲ့ စွန့်ပစ်ဖို့ ဝန်မလေး။ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို ဖိကိုက်ပြီး

“ရှင် နွေရွှန်ကို ဘယ်လိုမိန်းမစား မှတ်နေလို့ လဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အတည် မဟုတ်ဘဲ ရှင်တွဲချင်တိုင်းတွဲလို့ ရနေတယ် မှတ်နေလား”

ဘယ်သူ ဘာပြောပြော သူကတော့ ခွန်းတုံ့မပြန်မိ။

“ပြောလေ ရှင်ပြောစမ်းပါ စေတမာန်”

ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ခြယ်ထားသော နွေရွက်မျက်နှာလေးက
ဒေါသကြောင့် နီရဲလာသည်။ ။

“မင်းအနေနဲ့ လည်း စေတမာန်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကတည်းက နည်းနည်းလေ့လာဖို့ ကောင်းတယ်”

အောက်နှုတ်ခမ်းလေးအား ပြတ်လုမတတ်ကိုက်ထားလျက် နွေရွက်ကြွေ စေတမာန်ကို စူးစူး နစ်နစ်စိုက်ကြည့်သည်။ ။

“ရှင့်ကို နွေရွက်ထပ်မေးမယ် စေတမာန်၊ ရှင်နွေရွက်ကို တကယ်ချစ်ခဲ့လား မချစ်ဘူးလားရှင် ပြော”

“မချစ်ဘူး”

တုံးတိတိ ပြောလိုက်သော သူ့စကားကြောင့် နွေရွက်မျက်နှာလေး မှောင်မိုက်ခြင်းအသွင်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ ။ မပီပိုးတဝါး တက်ခေါက်သံကိုကြားပေမဲ့ တမာန် တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

“သိတယ် ရှင်ဒီလိုပဲပြောမယ်ဆိုတာ၊ အားလုံးက တားဆီးကန့်ကွက်နေတဲ့ ကြားက ကဲ့ရဲ့ ခံပြီး ရှင့်စကားတွေကို စီးမျောသာယာခဲ့တယ်။ ရှင့်ကိုယုံကြည်ခဲ့တယ်။ အခုမှ ဒီစကားမျိုးရှင်မို့ပြောထွက် ရက်တယ်”

ဒေါသနှင့် ငိုရှိုက်သံတို့ က ရောနှောကာ အချစ်ဒဿနတွေ သီကုံးနေပေမဲ့ သူကတော့ ဘယ်လိုမှ ခံစားလို့ မရပေ။

“နွေရွက် ရှင့်တစ်ယောက်ကလွဲလို့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ရှင့်ကြောင့် အပြောခံ၊ အကဲ့ရဲ့ ခံဘဝကနေ သိက္ခာပါကျရတော့မ

ယ်။ နွေရွက် သိပ်လည်း ရှက်တယ်၊ အရှက်ကွဲတော့မခံဘူး။ ရှင်နဲ့ အတူ ဘဝကိုရော အချစ်ကိုရော မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်တော့မယ်”

တမာန်ကတော့ ပီကေဝါးပင်မပျက်၊ မိန်းမတွေမျက်ရည်ကြောင့် သူ့ နှလုံးသားတွေ အရည် မပျော်ချင်။

“နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ရှင့်ကိုထပ်မေးချင်တယ် စေတမာန်”

နွေရွက်ကြွေ သူ့ဆီက ဘာတွေများ ထပ်မျှော်လင့်နေပြန်သည် လည်း မသိ။

“ရှင် တကယ်ပဲ နွေရွက်နဲ့ လမ်းခွဲမှာ လား၊ အခုမေးတာက ရှင့်ကိုသံ ယောဇဉ်မပြတ်လို့ အချစ် တွေကျန်သေးလို့ မေးတယ်မထင်နဲ့ နွေရွက် ဘဝ၊ နွေရွက်သိက္ခာအတွက် အရောင်စွန်းထင်းမကျန်ချင် ဘူး”

“မင်း ဘာဖြစ်ချင်လဲ”

“နွေရွက် ဘာဖြစ်ချင်နေလဲ ဆိုတာထက် ရှင့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပဲ နား ထောင်ချင်တယ်။ ဖြစ်ချင် တာကလည်း ဖြစ်ခွင့်မှ မရှိတော့တာပဲ”

“ဒါဆို ကိုယ်ပြောမယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ပြီးရင် လက် ထပ်ဖို့ အတွက် တစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိသေးဘူး။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်မိန်း ကလေးကိုမှ နှစ်နှစ်ကာကာ မချစ်တတ်သလို လမ်းခွဲ စကားကို မင်းစပြောခဲ့တာ၊ ဒီတော့ ဒီနေ့ကစပြီး တို့ နှစ်ယောက်လမ်းခွဲလိုက်ကြ တာပေါ့”

အစကတည်းက ဒီလိုပြောမယ်ဆိုတာ တွေးထင်ထားတာမို့ နွေရွက် အံ့ကိုတင်းခနဲ ကြိတ် လိုက်၏။

“ရတယ်လေ”

တစ်ခဏတော့ သူငေးကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ ကားစက်ကိုပြန်နှိုးရင်း ကန်ရေပြင်ထဲသို့ ရုတ်တရက် နွေရွက်ကားလေးကို ထိုးဆင်းသွားတော့

“ဗွမ်း”

“ဝုန်း”

“ဟာ နွေရွက် မင်းဘာလုပ်တာလဲ ဟေ့”

သူ တားမြစ်ပေမဲ့ နွေရွက် ရူးသွပ်သွားပြီလားမသိ။

“ဟယ် လုပ်ပါဦး၊ လုပ်ပါဦး ဟိုမှာ ကားတစ်စီး ရေထဲထိုးကျသွားပြီ”

မထင်မှတ်သောလုပ်ရပ်ကြောင့် စေတမာန်တောင် တားချိန်မရလိုက်။ ကားက ရေထဲသို့ ထိုး ကျသွားတော့၏။

ဘေးနားရှိလူတချို့ ပြေးဆင်းလာသလို မင်းညီ ဝေသုတို့ လည်း ဝုန်းခနဲ ဝုန်းခနဲဖြင့် ဒိုင်ဗင် တွေထိုးဆင်းသွားကြသည်။ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး နွေရွက်ကို ဆွဲထုတ်ကြတော့ သူလည်း တစ်ဖက်က ကားတံခါးကို ဖွင့်ကာ လွယ်လွယ်ကူကူပင် ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်မှာ ရေကူးချန်ပီယံဆိုတာ မင်းမေ့နေပြီထင်တယ် နွေရွက်ကြွေ၊ တကယ်ချစ်တာတွေကို သက်သေပြချင်တယ်ဆိုရင် ရန်ကုန်မြစ်ကြီးထဲကို ထိုးဆင်းပြရမှာ။

နွေရွက်ကို ကြည့်တော့ အကြောက်လွန်သွားပြီလားမသိ၊ မင်းညီက သတိရအောင်ပြုစုပေးရင်း

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွာ၊ မတော်နှစ်ယောက်စလုံးသေမဲ့ကိန်း၊ တော်သေးတာပေါ့ ရေတိမ်ပိုင်းဖြစ်နေလို့”

“အဲဒါ သူထွင်တာလေ၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ငါသတိမထားလိုက်မိဘူး”

“မင်းကလည်း ချက်ချင်းကြီး လမ်းခွဲစကားသွားပြောလိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ငါက ရည်ရွယ်ချက်မရှိသေးပါဘူး။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ပြဿနာတစ်ခုကိုစရင်း သူကပဲစပြော ခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပေးခဲ့တာ၊ စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး၊ နွေရွက်မိုက်လုံးကြီး တာသိပြီးသား”

သူတို့ ပြောနေစဉ်မှာ ပင် နွေရွက်သတိရလာသည် ။ မျက်ဝန်းအိမ်အတွင်းမှ မျက်ရည်တွေနှင့် အတူ ရေတွေဝင်သွားတာကြောင့် မျက်ဝန်းတွေနီရဲနေ၏။

တအင့်အင့်ရှိက်ငိုပြီးနောက်မှာ တော့ တွန်းတင်ထားသောကားပေါ်သို့ပြန်တက်ကာ ကား လေးကတလူးလူး တလိမ့်လိမ့်ဖြင့် မောင်းထွက်သွားသည် ။

သူတို့ မှာ လည်း ရေတွေစိုရွဲကာဖြင့် ကားပေါ်တက်ကာ ကန်တော်ကြီးထဲက ပြန်ထွက်လာကြ ၏။

“နွေရွက်ကတော့ ကန်တော်ကြီးရေပြင်ထဲ မင်းပါတစ်ခါတည်း ဆွဲခေါ်သွားတယ်၊ နောက် တစ်ယောက်ဆိုရင် သံလျင်တံတားပေါ်က ခုန်ချမှာ မြင်ယောင်တယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ မှတ်တမ်းအနေနဲ့ ဗီဒီယိုရိုက်ထားဦးမှာ ၊ အချစ်ကြောင့် သံလျင်တံတား ပေါ်က ခုန်ချရဲသူအဖြစ်လို့ ကျိန်းသေကို နာမည်ကြီးသွားမှာ ၊ မြန်မာတစ်ပြည်လုံးသိသွားအောင် စာ စောင်တွေထဲမှာ လည်း ထည့်မယ်၊ အင်တာနက်လည်း တင်မယ်”

အားလုံးရဲ့ မျက်စောင်းတွေက အပြောင်အပြက်ပြောနေသော သူ့ဆီ
သို့ ခိုင်းခနဲ ခိုင်းခနဲ၊ ဒါပေမဲ့ စေတမာန်ကတော့ ပီကေဝါးမပျက်။

“အေး တစ်ယောက်တည်း ခုန်ဆင်းမှာ မဟုတ်ဘူး ။
မင်းကိုပါဆွဲခေါ်သွားမှာ ”

“ငါကလည်း အဖော်အဖြစ် မင်းတို့ ပါ ဆွဲခေါ်သွားဖို့ ငါ့အနားမှာ
အမြဲနေခိုင်းမှာ ”

ပွစိပွစိလှုပ်သွားသော နှုတ်ခမ်းတွေက သူ့ကိုကျိန်ဆဲနေတာ သိသ
ည် ။ ကားမောင်းရင်း မင်းညီက တစ်ခုခုကို သတိရဟန်ဖြင့် သူ့ဘက်သို့
လှည့်ကာ

“တမာန် အခုလောက်ဆို တစ်နေရာရာမှာ ကားရပ်ပြီး နွေရွက်တစ်
ယောက်ငိုနေလောက်ပြီ”

“သူက အချစ်ကို လောဘကြီးတာကိုး၊ ချစ်တတ်ရင် ခံစားတတ်ရတ
ယ်ဆိုတာ မင်းကိုသင် မပေးမိဘူး နွေရွက်ရယ်”

*